

malgrandaj vendejoj. Starante apud la brilpoluritaj pordoj el bronzo, portante uniformon skarlatan kaj orkoloran, estis—

“Jes, jen k’boldo,” diris Hagrid mallaŭte dum ili supreniris la blankajn ŝtonajn ŝtupojn kontraŭ li. La koboldo estis je unu kapo pli malalta ol Hagrid. Li havis malhelan, lertan vizaĝon, pintan barbon kaj, kion Hari aparte rimarkis, tre longajn fingrojn kaj piedojn. Li riverencis dum ili pasis internen. Nun ili frontis duan paron da pordoj, tiuj arĝentaj, sur kiuj gravurite vidiĝis la vortoj:

Envenu! Sed pripensu sen eraro

La sekvon de delikta monavaro.

Elprenu ion ekster la enspezo

Kaj pagu poste je terura prezo.

Se vi en niaj keloj al profito

Kaj trezoro celas sen merito,

Ŝtelisto, timu! Estu avertita:

Ne nur trezoro estos atingita.

“Ki’l mi dir’s, nur fren’zul’ provus prirabi ĝin,” diris Hagrid.

Paro de koboldoj riverencis kaj enlasis ilin tra la arĝentaj pordoj, kaj ili trovis sin en vasta marmora halo. Sidis plua cento da koboldoj sur altaj taburetoj malantaŭ longa tablo, gratskribante en grandaj kontolibroj, pesante monerojn per latunaj vektopesiloj, ekzamenante juvelŝtonojn per lupeoj. Sennombraj pordoj kondukis el la halo, kaj ankoraŭ aliaj koboldoj lasis homojn en kaj el tiuj. Hagrid kaj Hari direktis sin al la tablo.

“Bon’n matenon,” diris Hagrid al libera koboldo. “Ni ven’s por retrati monon el la ŝloskel’ de s’njoro ‘Ari Potter.’”

“Ĉu vi havas lian ŝlosilon, sinjoro?”

“Mi ‘avas ĝin ie,” diris Hagrid, kaj li komencis malplenigi siajn poŝojn sur la tablon, disigante manplenon da ŝimaj porhundaj biskvitoj sur la kontolibro de la koboldo. La koboldo sulkigis sian nazon. Hari rigardis la koboldon ĉe la dekstro pesi amason da rubenoj grandaj kiel brulantaj karbetoj.

“Jen ĝi,” diris Hagrid finfine, montrante etan oran ŝlosilon.

La koboldo ekzamenis ĝin zorgeme.

“Tio aspektas bonorde.”

“Kaj jen mi ‘aves l’teron de Prof’soro Zomburd’,” diris Hagrid impone, puŝante sian bruston fiere antaŭen. “Temes pri la um’, vi k’mprenes, en ŝloskel’ sepcent dek tri.”

La koboldo legis la leteron zorgeme.

“En ordo,” li diris, donante la leteron reen al Hagrid, “Oni kondukos vin suben al ambaŭ ŝloskeloj. Kroĉhoko!”